

PIRMAS SKYRIUS

Prieš akis iškilo pilkšvų lyg nedažyta drobė, pailgų, siaurų namų virtinė, kiek akys užmato lipanti į nuožulnią įkalnę.

Kad ir kiek eitum, tvarkingai įrengti ir prižiūrimi miesto gyvenamieji kvartalai visada atrodo visiškai vienodai, tad ir dabar Rika jautėsi taip, lyg būtų be perstojo sukusi ratą po rato aplink tą pačią vietą. Nuo šalčio net sustingusių dešinės rankos pirštų galiukai visiškai atšerpetoję.

Denentoši linijos stotis, kurioje išlipo pirmą kartą. Gal dėl to, kad šis mikrorajonas, pristatomas kaip pavyzdinis kvartalas vaikams auginti, projektuotas galvojant apie automobilius turinčias šeimas, gatvės tokios plačios, kad net nuostabą kelia. Pasikliaudama telefono rodomu žemėlapiu, Mačida Rika¹ žingsniavo netoli stoties, kur vaikštinėjo namų šeimininkės, išėjusios apsipirkti vakarienei. Dar kartą pajuto, kad Reiko sprendimas šiame kvartale įsigyti būstą buvo ne pats geriausias. Milžiniški prekybos centrai, restoranai šeimai, tinkliniai DVD nuomos punktai. Nematyti knygynų ar privačių krautuvėlių, kurie būtų stovėję nuo senų laikų, visiškai nejusti vadinamojo kultūros ir istorijos aromato.

Praeitą savaitę Rika buvo nuvykusi į Kiūšiū vienos dienos komandiruotę, kad patikrintų kalbas apie nepilnamečių padaryto nusikaltimo auką. Išskyrus pirmą kartą girdimą vietinę parduotuvę ir keletą džiuku², kurių iškabos kartais krisdavo į akis, ten daugiau nieko nebuvo – tik nesibaigiančios gyvenamųjų namų virtinės. Beveik užkliūdama prasilenkė su gimnazistėmis, dėvinčiomis keisto ilgio sijonus, kokių Tokijoje niekada nepamatytum. Žingsniuodama miestu, kuriame niekada neapsilankytų, jei ne darbo reikalai, pasijuto taip, lyg kasdienybė imtų tolti ir netgi jos pačios gyvenimas išnyktų. Dangus – niekuo neypatingos kreminės spalvos. Tas prisilietimas, primenantis nesibaigiančius bespalvius sapnus, ją grąžino į realybę.

Pagalvojusi, kad šiame kvartale bent jau yra vieta, kur jos laukia, Rika pabandė suimti save į rankas ir užsuko į parduotuvę, kuri, jos manymu, turėtų būti paskutinė. Apgaubė šaltų obuolių ir drėgno kartono kvapas, toks būdingas didesnėms prekybos vietoms. Vidutinio amžiaus moteris ant kaitlentės kepė mėsą ir, supjausčiusi ją mažais

gabalėliais, aukštu, ausį režiančiu balsu siūlė ragauti. Pati to nė nepajusdama, Rika į rankas paėmė vieną kiaulienos pakuotę. Kada paskutinį kartą iš taip arti buvo mačiusi maisto produktus? Kontrastuoja saldžių persikų spalvos mėsa ir baltai švytintys riebalai, pakuotė šalta ir drėgna.

Pravažiuodama Futakotamagavos upę, pradeda bendrauti „Line“³. Atsisakiusi Reiko pasiūlymo pasitikti stotyje, pasiteiravo, ar nereikėtų ko nors nupirkti netoliese. Šiandien namo grįžo anksti ryte, lyg praradusi sąmonę pramiegojo iki popietės, nusiprausė po dušu ir sutvarkė juodraščius. Šibujoje susitiko su straipsnių ciklą autoriumi, o iš ten teko skubiai lėkti į traukinį. Neturėjo nė minutėlės ką nors nupirkti. Nors jiedvi labai artimos draugės, tačiau Rika jautėsi kalta: ar apsilankant jaunavedžių namuose nereikėtų nunešti bent mažos dovanėlės? Netrukus atėjo atsakymas su emociuku, vaizduojančiu triušį. Kai pernai metė darbą, Reiko galiausiai vėl užvaldė žaismingumas.

„Hm, gal visgi pasinaudoti tavo pasiūlymu? Tikrai būtų gerai, jei galėtum nupirkti sviesto. Šią žiemą jo taip trūksta, kad beveik neįmanoma gauti. Bet jei nerasi – nesijaudink. Svarbiausia, kad kuo greičiau atvyktum.“

Pieno produktų skyrius nerūpestingai apšviestas geltonai. Kokios penkios apatinės lentynos beveik tuščios, į akis krito tik užrašas ant popieriaus lapelio: „Šiuo metu dėl prekių trūkumo vienam pirkėjui leidžiama įsigyti tik vieną pakelį sviesto.“

Apėjo tris parduotuves, ir visose situacija tokia pat. „Nieko nepadarysi.“ Taip pagalvojusi Rika iš įvairiausių rūšių stvėrė labiausiai koncentruotą margariną, kuris turėtų geriausiai priminti sviestą, ir skubiai nužingsniavo prie kasų.

Nuo stoties iki naujųjų Reiko namų – apie penkios minutės pėsčiomis, jie stovi ant nuožulnios įkalnės. Trijų aukštų pastatas, užimantis beveik visą kokių trisdešimties cubų⁴ žemės plotą ir beveik niekuo nesiskiriantis nuo aplinkinių, stovėjimo aikštelėje – pagal matmenis beveik idealiai tinkantis „Toyota“ automobilis, lyg būtų pagamintas pagal užsakymą. Trumpoje atšlaitėje, vedančioje nuo vartelių iki įėjimo, rikiuojasi loveliai, prisodinti ramunių, našlaičių ir kitų gėlių, duris puošia vainikas iš bugieninių kvepenių. Nuspaudusi telefonspynės mygtuką, galiausiai šiek tiek atsikvėpė.

– Sveika atvykusi! Rika, šimtas metų.

Vos prasivėrus durims, pro jas išpuolė prijuostę ryšinti Reiko ir stipriai apkabino Riką. Ši irgi labai natūraliai rankomis apsivijo tuos smulkius pečius. Metro šešiasdešimt šešių centimetrų ūgio Rika ilgomis galūnėmis savo glėbyje beveik paslėpė smulkaus sudėjimo Reiko. Nuo plaukų sklido jai taip būdingas našlaičių aromatas. Netikėtai ėmė graužti akis. Rika greičiausiai buvo ištroškusi tokios neužslėptos meilės išraiškos,

žmogaus kūno šilumos.

Toks susitikimas nė truputėlio neperdėtas. Studijuodamos universitete jiedvi kartu leido beveik kiekvieną mielą dieną, o dabar susitiko po kokio pusmečio. Reiko išėjo iš darbo, o Rika tokia užsiėmusi, kad suderinti abiem tinkamą laiką nepaprastai sunku. Teoriškai antradienis ir trečiadienis turėtų būti laisvi, tačiau tikriausiai tik jaunesnis kolega Kitamura gali jais visiškai pasinaudoti. Tiesą pasakius, net ir šiandien, trečiadienį, jau reikėjo su kai kuo susitikti, o vėliau planavo grįžti į kompaniją kai ką patyrinėti.

Iš kambario gilumos atsklido salsvas dašio⁵ ir kepamo sūrio aromatas, sumišęs su naujos statybos namų medienos kvapu. Persiavusi minkštomis šlepetėmis, kurias pasiūlė Reiko, prieangyje palikusi lietpaltį, medžiu klotu koridoriumi, kuris net spindėjo – nematyti nė menkiausio įbrėžimo, – pasuko į kambarį, kurį visiškai užpildžiusi oranžinė šviesa. Su virtuve sujungta beveik dešimties cubų dydžio svetainė gana vidutinė, tačiau dėl smulkiomis gėlėmis ornamentuotų užuolaidėlių ir sofos, dažnai matomų antikvarinio stiliaus tamsiai rudų lentynų indams ir knygoms, ant sienos pakabinto nežinomo autoriaus koliažo labai priminė daugiabutį Ojamadai kvartale, kur Reiko buvo gyvenusi viena, – niekaip negalėjai atsiginti jausmo, kad esi jaukioje mansardoje.

Našlaičių aromatas dar labiau sustiprėjo. Nors Reiko atrodė labai atsipalaidavusi, tačiau priminė moterį, kuri neturi nė vienos nuotraukos iš vedybų ar povestuvinės kelionės. Kai pagalvoji, jau nuo senų laikų ji nesugebėjo fotografuoti. Tualete išsiskalavusi burną ir nusiplovusi rankas, Rika nusišluostė vienu iš mažyčių minkštų rankšluostėlių, tvarkingai sudėtų dėžėje, – beveik kaip viešbučio moterų tualete. Juto be galo švelnų skalbinių minkštiklio aromatą ir, nors paprastai nebūtų atkreipusi dėmesio, šį kartą kažkodėl panorą paklausti, kokio gamintojo minkštiklį draugė naudoja.

– Atleisk. Ne tik pavėlavau, bet ir sugebėjau rasti tik šitą.

Kai Rika iš pirkinų krepšio nedrąsiai ištraukė ir parodė produktą, pavadintą „Margarinu su 50 % sviesto“, Reiko, tardama: „Oho, tiesiog išgelbėjai, ačiū“, nuėjo padėti jo į šaldytuvą. Rika tikrai nė neįtarė, kad sviesto ir margarino skonis labai skiriasi.

– Apėjau visas parduotuves netoliese ir radau tik margarino...

– A, atleisk. Suki ir suki ratus, kol galiausiai gauni sviesto. Beveik kaip „Pasakojime apie mažąjį juodą Sambo“.

Kikendama Reiko grįžo šokio žingsniu ir, netikėtai ištraukusi knygą raudonu viršeliu, parodė ją Rikai. Šią knygą su iliustracijomis pavadinimu „Pasakojimas apie mažąjį juodą Sambo“ Rika, be jokios abejonės, buvo skaičiusi vaikų darželyje. Turinį prisiminė tik labai miglotai. Kaipmat atpažino tas ryškias spalvas ir aiškias linijas.

– Stengiuosi iš anksto nupirkti iliustruotų knygų, jei tik atrodo, kad jos turėtų tikti vaikams, kurių susilauksime. Pastaruoju metu jas kaipmat išperka. Gal dėl to, kad čia vaizduojami juodieji, net „Pasakojimo apie mažąjį juodą Sambo“ beveik niekur nerasi. Nors jo visiškai nepalaikytum rasistiniu.

Klausantis, kaip kalba Reiko, gali susidaryti įspūdis, kad jos kūdikis – jau šiame pasaulyje. Galbūt visi tik ir telaukia, kol jis pasirodys šiame kambaryje. Ginekologai nusprendė, kad netgi praėjus dvejiems metams po vestuvių Reiko nesugeba pastoti dėl streso darbe, kur nuolat būdavo be galo užimta, tad praeitą vasarą ji nė nesudvejojusi labai lengvai paliko tą vietą, kur dirbdama neturėjo laiko netgi lankytis klinikoje.

Rika labai patenkinta vis žvilgčiojo į artimą draugę, kuri dabar vartė knygą su iliustracijomis.

Nors ir dabar neatrodė, kad būtų pastojusi, tačiau ją jau užvaldęs motiniškas ramumas. Palyginti su tais laikais, kai dirbo, žvilgėjo ne tik plaukai ir oda be jokio makiažo, spindėjo rudi akių vyzdžiai, putlios lūpos priminė žiedlapius, nerūpestingai skrajojančius ore. Po smulkiomis gėlėmis ornamentuotu sijonu ant liaunų kojų mūvėjo tamsiai mėlynos spalvos tampres, ant jų užsimovusi dar ir vilnones blauzdenes. Apsirengusi daug paprasčiau ir kasdieniškiau – nė nepalyginsi su tais laikais kino filmų kompanijos viešųjų ryšių skyriuje, kur buvo labai griežtai žiūrima į darbuotojų aprangą, bet tas žavumas dvelkė paryžietiška dvasia. Atrodė lyg dar dvidešimties nesulaukusi mergina, nė neįtartum, kad jai jau trisdešimt treji. Tuo metu, kai Reiko nusprendė mesti darbą, Rika manė, kad taip tik švaistomi puikūs gebėjimai, kurį laiką netgi negalėjo gerai išsimiegoti, nes jautėsi, lyg būtų palikta viena mūšio lauke. Tiesą pasakius, dėl to keletą kartų netgi buvo susipykusios telefonu.

Pro liaunus Reiko pečius žvelgdama į knygą su iliustracijomis, Rika pasijuto taip, lyg būtų grįžusi į studijų laikus, kai didžiojoje auditorijoje viena kitai rodydavo savo užrašus ir vadovėlius. Berniukas, kurį vadina mažuoju juodu Sambo, džiuŋglėse atsitiktinai susitinka su tigras, šie iš jo atima drabužius ir kitus daiktus. Tačiau pradėję tarpusavyje kovoti, kuris apsirengęs gražiau, įsikandę vienas kitam į uodegą ima sukti ratus aplink medį, kol galiausiai nepastebėtai suskystėja ir virsta geltonu sviestu. Tai visiškai atsitiktinai randa Sambo tėvas ir parneša namo, kur iš tigrų iškeptais blynais

Sambo šeima prisikemša pilvus, – gan nerūpestingai išdėstytas be galo žiaurus pasakojimas.

– Sambo šeima gan žiauri, ar ne? Tiesą pasakius, tigrų netgi šiek tiek gaila.

– Ką dabar kalbi? Blogiukai juk tigrai, ne kitaip. Jie pirmieji norėjo suryti Sambo. Ar šiuo pasakojimu tik nenorima pasakyti, jog negalima pasiduoti tuštybei ir pulti varžytis tarpusavyje, nes tai neišvengiamai baigsis susinaikinimu?

Jiedviem kalbantis, pasigirdo, kaip prasiveria durys.

– O, Rika san⁶, jau atvykote? Kiek laiko nesimatėm?

Saldumynus gaminančios vidutinio dydžio įmonės pardavimo skyriuje dirbantis Riosukė san namo grįžo neįsivaizduojamai anksti, bent jau žvelgiant Rikos akimis. Studijų laikais amerikietiškojo futbolo būrelyje buvo įžaidėju, tad jo sudėjimu ir dabar negali nesižavėti. Akys nuolat šypsosi taip, lyg neturėtų jokių rūpesčių, raudoni skruostai, švytintys lyg mažo vaiko, tik užmetus akį atrodo, kad su Reiko neturi nei apie ką pasikalbėti, nei kad juos apskritai kas nors sietų.

Jiedu susipažino per vieno kino filmo reklaminę kampaniją. Buvo nuspręsta pagaminti pyragaičių su pagrindinės veikėjos atvaizdu, kuriuos planavo pardavinėti kino teatruose, tad teko susitikti keletą kartų. Pirmoji prielankumą pajuto Reiko. Sako, kad jau patį pirmą kartą suprato: „Čia būtent tas žmogus.“ Riosukė san iš pradžių kiek sutrikdė agresyvokas Reiko, kurią dar vadino neįveikiama tvirtove, prisipažinimas, tačiau jį sujaudino jos tyra asmenybė, tad netrukus ir pats atvėrė savo širdį. Saitamoje idzakajā⁷ turintys, gerai sutariantys Riosukės san tėvai užaugino tris vaikus, tad augant įgyto kilniadvasiškumo visiškai pakako sužavėti Reiko. Dabar jau nebelikę ir to pavyduliavimo, kurį pačioje pradžioje jam juto Rika. Negali paneigti, kad tuo metu, kai pamatė nuotakos drabužiais pasipuošusią Reiko, pasijuto taip, lyg jos pačios dalelė būtų išplėšta iš krūtinės.

Reiko vieną po kitos išdėliojo skirtingo dizaino ir skirtingai degtas didžiules lėkštes, ir visi trys ėmė vakarieniauti.

*Bagna càuda*⁸ iš sodraus ančiuvių padažo ir gerai ištroškintų žiemos daržovių, virta ir smulkiai pjaustyta sūdyta kiauliena, gratinas iš daugiaaukščių svogūnų ir sojų pieno, moliniame puode troškintos austrės su ryžiais ir miso⁹ sriuba. Galėjai justti sezoninių daržovių gyvybinę jėgą, prieskoniai, kuriais patiekalai saikingai pagardinti, suteikė jiems sodrumo. „Juk sako, kad austrės padeda pastoti?“ – pagalvojo Rika, į burną kišdama soja kvepiančius, jūra dvelkiančius ryžius, ir slapta žvilgtelėjo į Reiko. Šiandien Rika valgė kaip niekada daug, žinoma, viskas labai skanu, tačiau ją be galo žavėjo ir tai, kaip valgo Riosukė san.

– Gal galima pakartoti? Šita jautiena tokia švelni. Nenorėtum atidaryti restorano? – net primerkęs akis gyrė patiekalus ir ištiesė visiškai tuščią dubenėlį. Reiko be galo didžiuodamasi jį pripildė ryžių.

Rika šiek tiek susigėdo, kad taip beatodairiškai nusprendė, jog šiame mieste nėra jokios kultūros. Šią vietą tikriausiai pasirinko tarpusavyje gerai pasitarę, suplanavę gyvenimą pagal Riosukės san pajamas, didžiausiu prioritetu laikydami saugumą ir patogų gyvenimą. Reiko, rodos, beveik nebendravo su savo tėvais.

– Gal nuskambės labai banaliai, bet ir aš užsinorėjau turėti žmoną. Jums taip pasisekė, Riosuke san.

Rika nemeilikavo: ji tikrai nuoširdžiai pavydėjo Riosukei san, kuris dabar taip nerūpestingai šypsojosi jai prieš akis. Darėsi aišku, kodėl jo oda taip švyti, kodėl atrodo toks atsipalaidavęs.

Ir darbovietėje vedę vyresnės kartos vyrai dažniausiai ne tokie įsitempę. Daugumos jų, be galo užimtų kompanijos darbuotojų, žmonos greičiausiai „profesionalios“ namų šeimininkės. Nors nebuvo galvojusi apie tokį gyvenimo būdą, dabar gerai suprato, kiek daug jėgų jos suteikia savo šeimoms. Kiekvieną dieną vakarais perkrauna savo partnerius, išvalo tas nuosėdas, kurios po truputį kaupiasi juose. Neliečiamos šios gali visiškai suėsti žmogų. Praeitą mėnesį namuose netikėtai miręs bendradarbis, vyresnis kolega, gyveno vienas, buvo nevedęs. Prieš akis iškilo jos pačios šaltas, jau seniai netvarkytas kambarys – jos kolegos namai tikriausiai nedaug kuo skyrėsi.

– Klausyk, kitą kartą atsivesk ir savo vaikiną. Juk su Makotu san dar nė karto nebuvau susitikusi.

„Kai pagalvoji, juk turiu vaikiną.“ Pati to nė nejausdama Rika nusišypsojo. Fudžimura Makotas, su kuriuo šioje kompanijoje pradėjo dirbti tuo pat metu, dabar paskirtas į Literatūros leidybos skyrių, pradžioje buvo tiesiog draugas, tačiau ir dabar jų tikrai nepavadinsi saldžia porele. Šiokiadieniais tik retkarčiais prasilenkia darbovietėje, kartą per mėnesį naktį praleidžia kartu vieno iš jūdviejų namuose. Tačiau Rika iš dalies vertino tokį atstumą.

– Rika, kaip maitiniesi? Ar tikrai gerai gyveni? Atrodai dar labiau sulysusi. Visai neseniai kažkur skaičiau, kad šiuolaikinės japonės suvartoja mažiau kalorijų nei pokario metais.

– Žinau... Bet dabar neturiu nei laiko, nei jėgų gaminti namie. Ten nėra netgi ryžių virtuvo. Vakaraus dažniausiai tenka eiti į priėmimus pas valdininkus ar susitikti vakarienės su pašnekovais.

- Tuose priėmimuose tikriausiai valgo tokius skanėstus, apie kokius mes galime tik pasvajoti.

Rika prisiminė kelias valandas Gindzos riotei¹⁰, kur su ja buvo elgiamasi kaip su hostese¹¹. Net stebina, kaip dauguma valdininkų kartais „neteisingai“ supranta situaciją. Kažkodėl pamano, kad žurnalistė prisiartina ne norėdama gauti norimos medžiagos, o pajutusi potraukį jiems kaip vyrams. Minkšti ir švelnūs svogūnų laiškai gratine staiga apkarto, todėl Rika pakeitė pokalbio temą.

- Skonio gerai neišmanau. Aš vis dar kaip vaikas. Visiškai užtenka kokio bento¹² iš kombinio¹³ ar kario iš restorano šeimai.

Nuo senų laikų Rika per daug nekreipė dėmesio į valgius ir drabužius. Ji tik stengėsi, kad svoris niekada neviršytų penkiasdešimties kilogramų, nes dėl ūgio atrodė šiek tiek stambesnė. Nemažą įtaką tikriausiai padarė ir mama – tikra estetė. Kiek įmanoma, stengėsi nevalgyti naktimis. Netgi per priėmimus niekada nepamiršdavo, kad gali prisiliesti tik prie daržovių ar sriubos. Kombinyje priešais darbovietę, kur užsukdavo du kartus per dieną, visuomet žiūrėdavo tik į jogurtą, salotas ar makaronus iš pupelių krakmolo. Kadangi neturėjo laiko lankytis sporto klube, kiek tik įmanoma stengėsi vaikščioti pėsčiomis. Ir nors nebuvo ypatinga gražuolė, ją dažnai girdavo, nes buvo liekna ir gerai sudėta, jai puikiai tiko greitosios mados drabužiai, kuriuos išsirinkdavo per daug nesukdama galvos. Šiame versle galėjai daug laimėti, jei sugebėjai tinkamai atrodyti. Dėl pailgų akių ir lieso berniukiško veido mergaičių mokykloje ji dažnai susilaukdavo laiškų iš jaunesnių mokinių.

- Nemanau, kad tavo skonis toks jau prastas, Rika. Misaki san visuomet sakydavo, kad niekad niekad neturėjo laiko gaminti, tačiau visada didžiausią dėmesį skyrė dukrai. Ji buvo vieniša mama, tačiau padarė daug daugiau nei mano tėvai kartu sudėjus.

Rikos mamą Reiko meiliai vadindavo Misaki san.

Kai, baigusi šeštą klasę, Rika perėjo į mergaičių gimnaziją, jos tėvai išsiskyrė. Tuo pasinaudojusi mama su drauge ėmė vadovauti butikui, kurį ši buvo neseniai atidariusi. Po skyrybų negavo jokių išmokų, net nesitikėjo, kad tėvas galės padėti finansiškai, todėl mama dirbo nuolat, be jokių poilsio dienų. Ji nelabai sugebėjo gaminti, tačiau, gyvendama kartu su tėčiu, stalą visgi padengdavo padoriai, o tada paprašė Rikos: „Atleisk, bet gal nuo šiol galėsi man šiek tiek padėti?“, ir ši nė nemirktelėjusi sutiko. Prieš mamai grįžtant namo, sutvarkydavo kambarius, išskalbdavo, išvirdavo ryžių ir sriubos. Užkandžiai, kurių po aštuonių namo grįžtanti mama nupirkdavo „Seijōishi“ ar „Peacock“, tapdavo pagrindiniu patiekalu, ir taip prasidėdavo vėlyva vakarienė. Nors namuose nebeliko pačios gamintų valgių, tačiau išnyko ir ta nervinga atmosfera, kurios

neišvengdavo, kai kartu gyveno tėvas. Dažnai nerūpestingai vakarieniaudavo ir restoranuose šeimai. Rodėsi, kad vasaros stovyklos dienų džiaugsmas buvo pratęstas, Rika įgavo daugiau pasitikėjimo savimi, nes jautė, kad ja pasikliaunama.

Tai tęsėsi tol, kol Rikai sukako dvidešimt dveji ir ji paliko namus. Mamos verslas klestėjo, todėl ji vis dažniau vykdavo į užsienį ieškoti naujų prekių, o Rika vis daugiau laiko praleisdavo pas senelius, gyvenančius Okusavoje, tačiau iki šių dienų mamos ir dukters santykiai labai geri. Nebuvo jokio pasipriešinimo, Rika pati nusprendė, į kurį universitetą stos ir kur dirbs. Dabar, jau peržengusi šešiasdešimt, mama vis dar dirba – antroje parduotuvėje, kurią įkūrė Džijūgaokoje. Nors nėra atvirai pasakiusi, tačiau, rodos, turi ir vaikiną.

Studijuodama universitete, Reiko dažnai užsukdavo į daugiabutį Hatanodai kvartale, kur Rika gyveno su mama, ko nors pagaminti. Nustebintos jos kulinarinių gebėjimų, jiedvi negalėjo nuslėpti susižavėjimo. Netgi tokie paprasti patiekalai kaip čiadzukė¹⁴ ar makaronai būdavo pagardinti judzu¹⁵ luobele ar sūdyta citrina, maistą ji ruošdavo taip kruopščiai, kad kildavo noras ne sušveisti viską vienu ypu, o kiek įmanoma ilgiau mėgautis įstabiu skoniu. Kanadzavoje esančio viešbučio „Šinise“ savininkų vienturtė duktė Reiko buvo gan maištingo būdo nepalenkiama estetė – nė neįtartum žvelgdamas į jos meilią išvaizdą. Nuo mažų dienų jos tėvai gyveno po vienu stogu, tačiau atskirai, rodos, netgi turėdavo meilužių, apie kuriuos žinodavo ir kita pusė, tad dukterimi nelabai rūpinosi. Reiko labai daug laiko leido su namų pagalbininke, kuri be galo didžiavosi savo kulinariniais gebėjimais, tad, Reiko akimis, tikra namų aplinka buvo stalas, ant kurio puikavosi gražiai supjaustytas terinas ir daugybė mažų indelių su užkandžiais, kurių kalorijos suskaičiuotos idealiai. „Jei kada nors susilauksiu sūnaus ar dukters, norėčiau, kad vaikas valgytų namuose gamintus saldumynus ir patiekalus. Vis tiriui, ką reikėtų gaminti, jog būtų sveika, kad ir kiek daug valgytum.“ Tai buvo mėgstamiausia jos frazė, kartodavo ją be paliovos.

Nors jiedvi augo skirtinguose namuose, tačiau paauglystėje pajusdavo panašią įtampą, pagalvojusios apie šeimos modelį, kurį pasaulyje paprastai laiko idealiu. Galbūt todėl per stojimo į universitetą ceremoniją jiedvi iškart krito viena kitai į akis ir pradėjo kalbėtis. Reiko akių vyzdžiai net žibėjo – ji norėjo viską sužinoti.

– Klausyk, papasakok apie savo darbą. Aną kartą minėjai, kad bandei gauti leidimą rinkti medžiagą apie Kadžii Manako. Kuo viskas baigėsi?

Kadžii Manako – kaltinamoji sostinės regiono įtartinų serijinių mirčių byloje, kuri keletą metų visiems nedavė ramybės. Ji buvo kaltinama tuo, kad, naudodamasi pažinčių puslapiu, iš vyrų viliodavo pinigus, o tris jų netgi nužudė. Buvo daug kalbama

apie jos tinklaraštį, kurį rašė iki pat arešto: įrašai tiesiog užtvindyti gurmanišku maistu ir prabangos prekėmis. Savo pomėgiu įvardino valgymą restoranuose, rodos, ir pati didžiavosi kulinariniais gebėjimais. Žiniasklaida iki šiol nenuilsdama viešino tuos įrašus. Šiuo metu ji kalinama Tokijo kalėjime.

Rika šios bylos niekaip negalėjo išmesti iš galvos. Tuo metu ji priklausė kitai komandai, todėl negalėjo dalyvauti tiesiogiai. Pati nė nepastebėjo, kaip galvodama apie bylą sulaukė tiek metų, kiek buvo Kadžii arešto metu. Rinkimai, už kuriuos buvo iki šiol atsakinga,ėjo į pabaigą, tad galiausiai ji galės pradėti veikti savo nuožiūra.

– Toji Kadžimana turėtų labai gerai maitintis. Tokia apvali. Nesuprantu, kaip tokia stora moteris galėjo apsukti galvą tiek vyrų. Gal dėl to, kad labai gerai gamina?

Reiko akimirką keistai kilstelėjo antakius – net šaltis nukrėtė. Nuo senų laikų ji labai jautriai reaguodavo į seksizmą – net jautriau už Riką. Tačiau tai nereiškė, kad Riosukė pasakė ką nors neapgalvota. Taip greičiausiai sureaguotų dauguma vyrų. Ši byla tiek dėmesio sulaukė todėl, kad tiek vyrų už nosies vedžiojusi Kadžii, kuri netgi teismo salėje elgėsi taip, lyg būtų kokia karalienė, nebuvo nei jauna, nei graži. Kiek matyti iš nuotraukų, jos svoris tikrai turėtų viršyti kokius septyniasdešimt kilogramų.

– Mane labiau domina ne Kadžii Manako veikimo būdai, o socialinė aplinka, kuri turėjo įtakos šiems nusikaltimams... Susidaro įspūdis, kad ir aukos, ir pati Kadžimana, ir su byla susiję vyrai – visi iki vieno nekenčia moterų. Nežinau, ar mūsų šiame savaitiniame žurnale, skirtame vyrams, bus įmanoma tinkamai perduoti šį niuansą. Tačiau iki šiol iš jos nesu gavusi jokio atsakymo, nors jau parašiau keletą laiškų. Porą kartų netgi apsilankiau Tokijo kalėjime, bet, kaip ir reikėjo tikėtis, ji neparodė nė menkausio noro susitikti.

Visą laiką buvau viengungis, tad, jei tik atsiras moteris, kuri tinkamai manimi rūpinsis senatvėje, visiškai nesvarbu, kokio bjaurumo ji bus.

Tinka bet kokia šeimyniška moteris, sugebanti gaminti.

Ji gal ir storulė, tačiau tikra princesė. Be galo naivi ir gerai nepažįstanti šio pasaulio.

Visos aukos, dar būdamos gyvos, taip yra kalbėjusios savo artimiesiems draugams. Visiškai aišku, kad tiems vyrams labai reikėjo Kadžii Manako, todėl jai ir dovanodavo milžiniškas sumas, tačiau kitų akivaizdoje apie ją visuomet kalbėdavo paniekinamai. Kadangi teismo salėje prokurorai nekreipė jokio dėmesio į alibi ir pateikiamus įrodymus, nuolat kvestionavo Kadžii dorumą, netgi keletą kartų buvo padarytos

visiškai nesusijusios išvados, visa tai labai apsunkino visą teismo procesą. Viena liudininkė, slaugė, buvo apklausiama taip, kad apklausa netgi panėšėjo į lytinį priekabiavimą. Diskutuojant apie bylą, vyrų ir moterų nuomonė tiesiog kardinaliai išsiskirdavo, vienas kritikas buvo užsipultas todėl, kad kalbėjo labai seksistiškai, už tai galiausiai buvo priverstas atsiprašyti.

– Paskutinė auka. Kaip ten jis, tikra interneto įžymybė tarp otakų. Prieš pat papuldamas po traukinio ratais valgė Kadžii Manako pagamintą jautienos troškinį. Idomu, ar ir ji buvo išmokusi gaminti per prancūziškų patiekalų pamokas tame, kaip ten, „De Mijuko salone“?

Rodės, Reiko labai užsidegusi ieškojo bet kokios informacijos žurnaluose ir internete. Nuo mažų dienų ji buvo ne tik tikra keistuolė gerąja žodžio prasme, bet ir labai uoliai mokėsi, todėl visuomet buvo viena geriausių kurso studentų ir iki paskutinės minutės vis negalėjo nuspręsti, ar tęsti studijas magistrantūroje.

„De Mijuko salonas“ – kulinarijos mokykla tik geriems pažįstamiems, įkurta Sasadzukos Mijuko, Niši Adzabu rajone įsikūrusio žymaus prancūzų restorano „Balzakas“ savininko ir pagrindinio šefo Sasadzukos ši¹⁶ žmona, kuri pamokas moterims vedavo tomis dienomis, kai restoranas nedirbdavo. Restorano virtuvė būdavo atidaryta, galima naudotis ne tik profesionalia orkaite ar virtuvės reikmenimis, bet ir aukščiausios klasės maisto produktais. Pamokos vykdavo tris kartus per mėnesį ir kainuodavo nepigiai: vienas užsiėmimas – penkiolika tūkstančių jenų, tad per metus susidarydavo suma, viršijanti penkiasdešimt tūkstančių. Kai norėdavai baigti mokslus, galėdavai gauti pažymėjimą, bet tai nereiškė, kad tampi profesionaliu kulinaru. Gan prabangus malonumas, kurį sau galėjo leisti tik turtingos namų šeimininkės ir aukštas pajamas gaunančios moterys. Kadžii Manako stropiai lankė šias pamokas, už jas mokėjo viena iš aukų, paskutinį kartą pasirodė likus dviem mėnesiams iki arešto. Internetu gana lengva rasti grupinę nuotrauką, kurioje matyti ji ir kitos pamokų dalyvės. Tarp prašmatniai, labai skoningai pasidabinusių kitų mokinių stovinti Manako, dėvinti pasimatymui tinkamą aptemptą suknelę, kuri tik dar labiau pabrėžė jos stambų kūną, atrodė tarsi įsibrovėlė. Po nesibaigiančių žiniasklaidos atakų mokykla buvo laikinai sustabdžiusi veiklą.

– Tiesa, tiesa, toji auka prieš mirtį nusiuntė elektroninį laišką savo mamai. Ten rašė: „Jos pagamintas jautienos troškinys be galo skanus.“ Juk vėliau teisme Kadžii advokatas taip ir pasakė: argi moteris, pagaminusi tokį skanų jautienos troškinį, lyg jis būtų skirtas mylimam žmogui, vėliau galėtų jį nužudyti, pastumdama po traukinio ratais? Tiesa. O jei šitaip parašytum, kai kitą kartą siųsi laišką įtariamajai Kadžii? Labai

norėčiau, kad duotumėte to jautienos troškinio receptą. Gal tuomet ji sutiktų pasimatyti?

Rika keletą kartų sumirksėjo. Tokia mintis jai net nebuvo šovusi į galvą. Prisiminė, kaip Reiko, dirbdama viešųjų ryšių skyriuje, dažnai savo rūpestingumu, humoro jausmu, netikėtomis dovanėlėmis sugebėdavo palaužti nesukalbamus žymius kino filmų režisierius, pramoginių kompanijų prezidentus ar rėmėjus ir patraukti juos savo pusėn.

– Gaminti mėgstančios moterys taip apsidžiaugia, kai jų paklausia apie receptus, kad papasakoja netgi tai, apie ką nesiteiravai. Taip jau sutvarkyta. Aš irgi elgiuosi visiškai taip pat.

– Tikra tiesa, visai neseniai buvau į svečius pasikvietęs vieną bendradarbį su žmona ir vaikais, jie liko tokie sužavėti šiūmai¹⁷, kuriuos pagamino Rei čian¹⁸. Ir tada ji ėmė taip nuodugniai pasakoti, kaip gaminami koldūnai, kokie indai naudojami virti, kad net žado netekau, – kikenos Riosukė san.

– Taip, taip, Rio čian, aš irgi norėčiau kada nors apsilankyti tame „De Mijuko salone“.

– Kai mano toks atlyginimas, neįmanoma.

Desertui patiekė namuose gamintų glazūruotų kaštainių, biskvitų iš amadzakės¹⁹ ir ryžių miltų bei imbiero skonio arbatos čiai. Kai Rika pagyrė, kad biskvitai labai purūs ir minkšti, juos itin lengva kramtyti, Reiko nuleido akis, lyg tikrai apgailestaudama.

– Tiesą pasakius, kadangi artėja Kalėdos, norėjau pagaminti *bûche de Noël*²⁰ su sviestiniu kremu. Žinai, Rio čian? Rika irgi ieškojo, bet, kaip ir reikėjo tikėtis, šiame mieste vis dar neįmanoma rasti tikro sviesto. Šiuo metu negaliu iškepti nei paprastų keksų, nei *genoise* biskvitų. Su rapsų aliejumi išeina tik tokie pyragėliai.

– Bet jie tokie purūs ir skanūs. Atrodo, kad sviesto trūkumas tęsis dar kurį laiką. Pernai vasara buvo beprotiškai karšta, todėl daug karvių susirgo mastitu, bet šiemet, numatant deficitą, buvo skubiai padidinti importo kiekiai. Ir kur visa tai dinga? Be to, dar nuolat mažėja pienininkystės ūkių. Greitai gali ateiti tokie laikai, kai pieno produktų galėsime tikėtis tik iš užsienio. Tai – gan didelis smūgis tokiems mažiems gamintojams kaip mes.

Pritardama Riosukei san, Rika netikėtai prisiminė, kad Kadžii Manako labai mėgsta sviestą. Rika buvo tik peržvelgusi jos tinklaraštį, tačiau susidarė įspūdis, kad Kadžii labai išsamiai aprašo aukštos kokybės sviestą. Teismo salėje buvo atskleista, kad ji, laisvai naudodamasi vienos iš aukų kreditine kortele, buvo keletą kartų įsigijusi sviesto už beveik du tūkstančius jenų. Kadangi buvo kilusi iš Niigatos, tikriausiai augo pienininkystės ūkių apsuptyje, todėl ir buvo tokia išranki pieno produktams. Visas

internetas net sprogo nuo pašaipių komentarų: „Be perstojo valgė sviestą, todėl taip ir sustorėjo“, „Ar tik nebus sviesto naudojusi ne visai pagal paskirtį.“

Atsisakiusi apgailestaujančių sutuoktinių pasiūlymo neskubėti ir pasilikti iki ryto, šiek tiek po devintos valandos Rika pranešė išvykstanti. Rankose laikydama Reiko į foliją suvyniotus nigirius iš ryžių su austrėmis ir biskvitinius pyragėlius, ji pasuko kompanijos pusėn.

„Noriu susitikti tik su tokiais žmonėmis, kurie supranta tikrus dalykus. Tokių žmonių mažai.“

Šią frazę Kadžii Manako labai dažnai minėjo savo tinklaraščio įrašuose.

Bet tai labai tiktų ir tokioms moterims kaip Reiko.

Priešais bilietų vartelius stotyje Rika atsisukusi atgal dar kartą nužvelgė kvartalo gatves. Į kalną lipančių naujų gyvenamųjų namų šviesos dabar atrodė be galo šiltos. Tuo metu, kai išsitraukė transporto kortelę PASMO, pastebėjo, kad jos pirštų galiukai nebe tokie sausi ir atšerpetoję.

„Diskutuoju apie keršto pornografiją, visas dėmesys telkiamas tik į aukos klaidas: ar buvo leista, o gal skatinta daryti apnuoginto kūno nuotraukas, visiškai praleidžiant pro pirštus pačią esmę. Manau, kad tokie nusikaltimai tikrai nesibaigs, kol bus pabrėžiama tik aukos atsakomybė.“

Ant komentatoriaus stalo atsainiai numesto švarko rankovės nuo alkūnių iki riešų – gana ilgos. Tamsūs skruostai įkritę, plaukuose įsimaišę žilų sruogų, geriau įsižiūrėjus į akis krinta tamsūs ratilai po išsprogusiomis, rodos, gana ramiomis akimis, bylojantys apie prastą sveikatą. Kaskart, kai niūrus žvilgsnis sušvelnėdavo, o Adomo obuolys ilgame kakle krustelėdavo, nebegalėdavai atitraukti akių. Jis buvo pakviestas į pokalbį laidą pasakyti savo nuomonę apie bylą: viena moteris, dirbusi Hamamacučio kvartale, buvo pasmaugta, kai buvęs vaikinys internete paviešino jos intymias nuotraukas.

– Oho, pastaruoju metu Šinoi san pasirodo ir tokiose laidose? Na, jo veidas kaip jakudzos, tačiau moterų akimis žiūrint – kokių keturiasdešimt penkerių metų vyriškis, tad turėtų būti gan populiarius tarp namų šeimininkių. Kaip tokio amžiaus, gana neblogai atrodo, – už nugaros pasigirdo Kitamuros, kolegos, pradėjusio dirbti ketveriais metais vėliau, balsas.

„Tikrai?“ Rika pabandė nusišypsoti kiek įmanoma nerūpestingiau, lyg tai jos visiškai nedomintų, nusuko akis nuo televizoriaus ekrano ir prisitraukė arčiau nuotolinio valdymo pultelį, gulėjusį ant gerokai pasenusios sofos.

Šinoi Jošinoris, vienos didžiausių naujienų agentūrų redakcinės kolegijos narys, pastaruoju metu dažnai pasirodydavo per įvairias žiniasklaidos priemones, nuo senų laikų buvo gerai žinomas ir šiame skyriuje, kadangi į jį buvo galima kreiptis pačiais įvairiausiais klausimais. Ši erdvė, kurioje stovėjo U formos sofa ir televizorius, tiesiog ideali vieta trumpam poilsiui. Jei tik neužkliūsi kam nors už akių, gali netgi numigti. Žvelgdama į pageltusias sienas, kurias nudažė tabako dūmai, sklindantys iš rūkomojo priešais, Rika sumažino televizoriaus garsą.

Visoje „Šiūmeišioje“, vienoje didžiausių leidyklų, rūkomasis yra tik čia, savaitraščio „Šiūmei“ redakcijoje. Užkietinę rūkoriai iš Literatūros ir Pardavimo skyrių turėdavo ateiti čia, jei sugalvodavo užtraukti dūmą, tad durys beveik neužsidarydavo, todėl ramiau pasėdėti buvo įmanoma tik rytais, kai žmonių mažiausia. Rika į darbą atėjo anksčiau, norėdama kai ką peržiūrėti, tačiau viskas baigėsi tuo, kad dabar sėdi čia nieko neveikdama. Ji iš maišelio išsitraukė nigrį, kurį pusryčiams pirkė kombinyje, ir nuėmė celofaną. Pašildytas mikrobangų krosnelėje, todėl vis dar maloniai šiltas. Kaip paprastai, prieš ateidama į darbą apžiūrinėjo lentyną, ant kurios rikiavosi įvairiausi nigriai, kai netikėtai prisiminė apsilankymą pas Reiko praeitą savaitę, tad užplūdo tokia nostalgija, kad rankos pačios išsitiesė „Takikomi gohan“²¹ pusėn, nors paprastai jo nevalgydavo.

– O ta „Keršto pornografijos žmogžudystė Hamamacučio“... Yra duomenų, kad įtariamasis šioje byloje buvo panašiai persekiojęs ir dar dvi buvusias merginas, tik jam dėl to nėra pareikšti kaltinimai, bet... Jūs apie tai jau buvote kalbėjusi, Mačida sempai²², ar ne? Anksčiau už visus kitus.

Nespėjus nė mirktelėti, Kitamura jau sėdėjo šalimais ir kalbėjo tarsi koks bendraklasis. Prie liekno, niekur nepabrinkusio ir be jokių nereikalingų riebalų kūno priglundę dryžuoti marškiniai, prie baltos odos puikiai derėjo lino spalvos plaukai. Augintas lyg labiausiai branginama duktė, šis vyras, tiesą pasakius, miegojo daug daugiau už kitus, negėrė ir nerūkė, pats pirmasis perskaitydavo populiariausias knygas ar pažiūrėdavo naujausius filmus. Visiškai nepriminė žurnalisto, dirbančio savaitraščiui: kada bepažiūrėtum, nepastebėsi nė lašelio nuovargio. Ne tik niekada nepykdavo, bet netgi nesirgdavo, tad, kad ir kaip būtų keista, buvo gana vertinamas, nors jo tikrai nepavadintum didžiausiu darbuoliu.

– Ne, ne, tai tebuvo laimingas atsitiktinumas. Kai tik pagalvoju apie šios dienos pasitarimą, iškart apima depresija. Šią savaitę neradau nieko gera. Kai tik atrodo, kad apčiuopiau kokią sensaciją, ji iškart atsiduria internete.

– Tokiuose žurnaluose kaip mūsų, skirtuose vidutinio amžiaus žmonėms, užtenka paskelbti straipsnį apie paveldėjimo mokesčių politiką ar vėžio prevenciją, ir kaipmat viską parduosime, tad nereikia dėl to jaudintis. Užteks panašių dalykų. Ar tik artimiausioje ateityje neturėsime spausdinti tokių straipsnių kaip „Dešimt būdų užsiimti seksu iki mirties“?

Šiandien, ketvirtadienį, per pasitarimą pristatoma visa surinkta medžiaga ir straipsnių temos. Penktadieniais vyriausiasis redaktorius paskelbia straipsnių ir temų sąrašą, o savaitgaliais turi būti surenkama medžiaga ir parašomi juodraščiai, kuriuos privalu pristatyti pirmadienį. Mėnesyje yra keturios savaitės, per kurias reikia skubėti, tarsi bėgant trumpą distanciją, o per metus jų susidaro keturiasdešimt aštuonios. Per dešimt darbo šioje kompanijoje metų šis ritmas taip įaugo į kraują, kad nei miegant, nei būdraujant neapleidžia jausmas, jog reikia kažkur lėkti. Šiame skyriuje – iš viso septyniasdešimt darbuotojų: dešimt fotografų, aštuoni dirba administracijoje, vienuolika redaktorių, o visi likę – žurnalistai. Rika – vienintelė nuolatinė žurnalistė moteris. Buvo dar keturios, kurios pradėjo dirbti kartu, tačiau dvi iš jų padavė prašymą būti perkeltos ir dabar dirba kituose skyriuose, kitos dvi išėjo iš darbo dėl sveikatos problemų. Vyresnės kolegės, kurios daug padėdavo, po vestuvių irgi perėjo į Literatūros ar Pardavimo skyrius. Jei nenaudosi magijos ar burtų, šiame darbe tiesiog neįmanoma suderinti gimdymo ir vaikų auginimo.

– Mačida sėmpai, jei ir toliau taip seksis atkapstyti sensacijas, galbūt netgi tapsite pirmąja savaitraščio „Šiūmei“ redaktore? Būtų nuostabu.

Savaitraštyje „Šiūmei“ iš juodraštinų variantų publikuojamus straipsnius rašo būtent redaktoriai. Rikos tikslas – kada nors žurnale išspausdinti savo pačios parašytą rankraštį.

– Ką dabar kalbi? Kitamura čian, juk nė trupučio nepavydi darantiems karjerą.

Kitamura į darbą žiūrėjo labai šaltai, jo pagrindinis tikslas – kuo anksčiau išeiti namo, jis niekada nerodydavo jokios iniciatyvos, tačiau tai darė taip kruopščiai, kad visi jį netgi gerbė. Niekada pats nieko nepasiūlydavo, bet, kita vertus, neprisirišdavo prie rašomų temų, todėl nedarydavo klaidų ir viską atlikdavo daug greičiau nei kiti. Tad atrodė keista, kad dabar jis šitaip prabilo:

– Neatrodo logiška, kad rašote tokiomis įvairiomis temomis: nuo pramogų iki sporto, Mačida sėmpai. Atleiskite, bet žiūrint iš šalies atrodo... Nesvarbu, kaip dažnai moterys žurnalistės susitinka su policijos pareigūnais ar valdininkais, tačiau joms sunku ką nors iš jų išpešti, kad ir kaip patraukliai atrodytų. Galiausiai, nors dirbama tiek pat laiko ir įdedama tiek pat pastangų, tačiau būtent vyrai įgyja „klientų“ pasitikėjimą ir susirenka

visą informaciją.

Informacijos šaltinius šiame versle vadina „klientais“. Nors nigiriai panašūs į pagamintus Reiko, tačiau ryžių grūdai neturi nei to aromato, nei sodrumo. Liežuviu galiuku tikrai pajuto šilumą, tačiau, maistui slenkant gerkle, ėmė plėstis kažkas šalta. Gurkt gurkt, maistą nuplovė žaliaja arbata iš plastikinio butelio, gilumoje įstrigusį ryžio grūdelį vargais negalais iškrapštė liežuvio.

Akies kraštelio ji matė, kaip Šinoi san vos pastebimai linkčioja laidos vedėjui.

– Net ir tokiomis aplinkybėmis sugebate pateikti tiek daug sensacijų, tad, be jokios abejonės, turite kažkokį riebią „klientą“, Mačida sempai. Tai tikrai nereiškia, kad turite atskleisti savo informacijos šaltinius.

Tikrai neįmanoma, kad Kitamura pats būtų tai supratęs. Net jeigu ir taip, jam tai tikrai neturėtų nė truputėlio rūpėti. Vis dar taip pat nerūpestingai šypsodamasi, Rika pažvelgė į šviesius Kitamuros vyzdžius.

– Atleiskite, Mačida san. Ar kada nors ruošiatės sutvarkyti šiuos popierius? – pasigirdo tik iš veido matytos studentės Učimuros Jū, dirbančios ne visu etatu, šiek tiek suirzęs balsas. Dabar ji per daug nesivaržė, nes buvo nuspręsta, kad kitais metais bus priimta į kompaniją. Pasinaudojusi šia proga, Rika atsistojo ir Kitamurai atsuko nugarą.

– Artimiausiu metu nusiūsiu namo. Tik nepyk.

Nuskubėjusi prie savo darbo vietos, kartoninę dėžę, kuri trukdė praeiti, pastūmė po stalą ir atsisėdo ant kėdės. Trejus metus rašytas tinklaraštis, atspausdintas ant popieriaus, užima visą kartoninę dėžę. Kadžii Manako rašė ilgais sakiniais, be to, tinklaraštį atnaujindavo keletą kartų per dieną, tad įrašų skaičius augo bematant. Dabar viskas jau ištrinta, bet vienas iš „klientų“ spėjo laiku padaryti tinklaraščio kopiją, todėl visa ši medžiaga atsidūrė Rikos rankose. Iš dėžės ji ištraukė kokių penkių dienų dienoraštį ir ėmė jį vartyti. Gyvenimas vien vaikstant po restoranus ir apsipirkinėjant beveik kaip aristokratų. Vienas po kito seka garsiausių miesto restoranų, aukščiausios rūšies gardėsių ir vyno aprašymai. „Sembikiya“, „New York Grill“, „Joël Robuchon“, „Nadaman“, „Maxim’s de Paris“, „L’écrin“... Netgi Rika kaipmat suprato, kad tai – visiška klasika, ir nors Kadžii aprašė savo įspūdžius, atrodė, kad viskas iš kažko pasiskolinta. Bandė skaityti keletą kartų, bet niekas nelindo į galvą. Tiesą pasakius, labai daug dalykų paimta iš įvairiausių literatūros kūrinių ir kitų tinklaraščių.

Kadžii Manako gimė 1980-aisiais Tokijo prefektūros Fučiū mieste, vėliau tėčiui teko padėti seneliui plėtojant nekilnojamojo turto verslą, todėl persikėlė į Niigatos prefektūros Jasudos mikrorajoną. Mama – gėlių komponavimo meno mokytoja. Kartu su

septyneriais metais jaunesne seserimi augo gana pasiturimai. Baigusi gimnaziją, įstojo į universitetą ir persikėlė į Tokiją, tačiau po trijų mėnesių mokslus metė. Tada pradėjo užsiimti meilužės verslu, užmezgė neįtikėtinai platų pažinčių su pasiturinčiais senukais ratą, nuolatinio darbo neturėjo, gyveno Šinagavos ku²³, netoli Fudo-mae stoties. 2013-aisiais buvo suimta dėl per pusmetį įvykdytų trijų žmogžudysčių. Visos aukos – viengungiai vyrai tarp keturiasdešimties ir septyniasdešimties metų, gyvenantys sostinės regione, su visais susipažino internetinėje pažinčių svetainėje ir visi rimtai galvojo apie vedybas su Kadžii. Išklausydavo pačių įvairiausių Kadžii prašymų: mokestis už kulinarijos pamokas, išlaidos už gydymą susižeidusiems šeimos nariams, ir pervesdavo didžiules pinigų sumas. Visas mirtis būtų galima palaikyti savižudybėmis ar nelaimingais atsitikimais: perdozavo migdomųjų, nuskendo vonioje, palindo po traukiniu, tačiau faktas, kad prieš visas jas šalimais buvo Kadžii, lėmė tai, jog ji buvo areštuota. Be visa to, jai priskyrė dar penkis sukčiavimo atvejus. Visose bylose trūko daiktinių įrodymų, tačiau Kadžii buvo nuteista kalėti iki gyvos galvos. Tą pačią dieną, kai buvo paskelbtas nuosprendis, Kadžii pateikė apeliaciją, apeliacinis teismas turėtų įvykti kitų metų pavasarį, o šiuo metu ji kalinama Tokijo kalėjime. Garsėjo tuo, kad visiškai nesutiko bendrauti su spauda, o ypač šaltai elgėsi su moterimis žurnalistėmis.

Ši byla visus domino todėl, kad kaltinamoji buvo būtent ji. Ne tik nepasirūmėjo grožiu, bet netgi buvo ne liesa. Tarp moterų tai kėlė be galo didelę sumaištį, o vyrai kunkuliavo milžiniška neapykanta ir pagieža. Jei moteris nėra liesa, apie ją neverta net užsiminti – nuo mažų dienų visuomenė tai buvo visiems kalte įkalusi į galvą. Moteris sąmoningai pasirenka gyventi stora, nesilaikyti dietų. Iš jos reikalaujama kažko atsisakyti, bet tuo pat metu ji privalo kažko pasiekti.

Ir, svarbiausia, Kadžii pati sau leido taip gyventi. Nekreipė dėmesio į savo savybes, pati sau pripažino, kad yra visavertė suaugusi moteris. Buvo vertinama, garbinama, apipilama dovanomis ir meile, visiškai nesugebėjo dirbti ir veikti komandoje, todėl laikėsi nuo to kiek įmanoma toliau. Ji tai laikė savaime suprantamu dalyku, tęsė savo prašymus ir, galų gale, susikūrė patologią, jaukią aplinką, laikydamosi nuošaliau nuo likusio pasaulio. Rikai atrodė, kad pagarbos verta vien tai, jog ji šitaip iš vyrų sugebėjo gauti beveik šimtą milijonų jenų. Bet kuri moteris tikrai neprieštarautų leisti sau reikalauti, kad su ja būtų elgiamasi tinkamai, tačiau šiame pasaulyje tai padaryti be galo sunku. Vadinamosios „sėkmingos moterys“, su kuriomis Rika susipažino rinkdama medžiagą straipsniams, tai išreiškė labai aiškiai. Visos jos, nežmoniškai kažko bijodamos, stojiškai kenčia, elgiasi netgi perdėtai kukliai ir bet kokia kaina stengiasi save apsaugoti. Ir pati Rika nebuvo visiškai patenkinta savimi, nesvarbu, kiek ją būtų

gyrę kiti ar kaip gerai būtų vertinama darbe. Nerimastingomis naktimis ji nepaskambindavo ir nepasikviesdavo Makoto, svarstydamą, kad negali elgtis taip egoistiškai, iš visų jėgų stengdavosi tai užgniaužti savyje. Netgi Reiko, kuri dabar atrodo labai rami ir viskuo patenkinta, jaunystėje buvo daug nervingesnė ir elgėsi gana atžariai. Beveik nebuvo užmezgusi meilės santykių. Jiedvi labai prastai save vertino, nesugebėdavo tinkamai elgtis su priešinga lytimi greičiausiai ir dėl santykių su tėvais. Kita vertus, Kadžii Manako prieš keletą metų mirusį tėvą dievino, lyg jie būtų susitikinę, jų santykiai buvo labai artimi.

Jei pasisektų paimti interviu iš Kadžii Manako, Rika norėtų ne tik sužinoti visą tiesą apie nusikaltimus, bet ir pasigilinti į visus sunkumus, su kuriais jai pačiai tenka susidurti.

Kitaip sakant, Rika gerai supranta apgautų vyrų vienišumą ir bejėgiškumą. Kai paskutinį kartą lankėsi Reiko namuose, labai gerai suvokė, kaip namie pagamintas maistas ir nuoširdus rūpestis padeda nuvargusiam kūnui ir paguodžia išsekusią sielą. Ir tada visiškai nesvarbi žmogaus išvaizda ar kitos savybės. Puikiai gali suprasti tą jauseną susisieti su priešinga lytimi, tuo vieninteliu žmogumi, kurio kūnas minkštas ir šiltas, ir tada tampa visai nesvarbu, kad esi apgaudinėjamas. Bet... Taip galvodama Rika pajuto kažkokį šiurkštumą, lyg pirštais būtų prisilietusi prie švitrinio popieriaus. Jautėsi taip, lyg įvairūs pykčiai, kuriuos buvo seniausios pamiršusi ir saugiai užantspaudavusi, dabar žvelgtų pro plyšius odoje. Gerai ne nežinojo, kas ją taip erzina. Galbūt supykde tai, jog net ir šiais laikais kaip savaime suprantamo dalyko iš moterų tikimasi, kad jos užsiims namų ūkiu? Nors nuo gimimo ji pati nėra nė karto nei gaminusi vyrui, nei buvo prašoma taip elgtis...

Apvertusi lengvą lyg gėlės žiedlapis voką, kurį Jū buvo gan nerūpestingai numetusi ant Rikos darbo stalo, ji vos nešūktelėjo, bet spėjo laiku susivaldyti. Ten užrašytas Tokijo kalėjimo adresas. Be jokios abejonės, laiškas nuo Kadžii Manako. Iki šiol nė karto nebuvo sulaukusi jos atsakymo. Apsidairiusi peiliuku atplėšė voką. Pasirodė šviesiai raudonos spalvos lapelis.

*Manau, kad su Jumis galėčiau susitikti. Rodosi, skiriatės nuo kitų žurnalistų.
Apsilankykite bet kuriuo metu. Pagarbiai.*

Tik tiek. Matėsi kalėjimo inspektoriaus antspaudas. Rašysena tokia sklandi ir tvarkinga, kad net nuostabą kėlė. Kadžii Manako rašysena visiškai tokia, kaip ir buvo liudiję ją pažįstantys žmonės. Jaudindamasi dėl aplinkinių, Rika visomis jėgomis užgniaužė jau besiveržiantį riksmą. Vaizdas prieš akis akimirksniu išbalė. Kas gi, po

velnių, nutiko? Pabandė prisiminti tuos keletą prašymų duoti interviu, kuriuos jai buvo nusiuntusi praeitą savaitę. Skyrėsi tik vienas dalykas:

P. S. Mane labai domina jautienos troškinio, kurį gaminote aukai Jamamurai san, receptas. Gal galėčiau jį iš Jūsų gauti?

Kaip ir siūlė Reiko, paskubomis laiško pabaigoje buvo pridėjusi tik šią dalį. Ji telefonu patikrino Tokijo kalėjimo Pasimatymų biuro darbo laiką. Nuo 8.30 iki 16.00 su viena valanda pietų pertraukai. Jei išeitų dabar, turėtų kalėjimą pasiekti dešimtą. Nors nėra jokių garantijų, kad su ja bus susitikta, tačiau nieko neveikti irgi negalėjo.

– Būtinai grįšiu iki susirinkimo! – lyg niekur nieko mestelėjo Kitamurai su Jū ir išbėgo iš kompanijos, vieną ranką kišdama į lietpalčio rankovę. Stingdoma ledinio vėjo, paskubomis lėkė į Kaguradzakos stotį. Ajasės ar Sugės stotis? Šiek tiek padvejojusi, nusprendė Otemačyje persėsti į Čijodos liniją. Už Kitasendžiū stoties traukinys išlindo virš žemės, ir viduje kaipmat nušvito. Pravažiavus Arakavos tiltą, visu savo gražumu pasirodė milžiniškas Tokijo kalėjimas. Keturi pastatai išdėstyti aplink centrinį su liftu – iš viršaus turėtų atrodyti kaip sparnus išskleidęs milžiniškas šikšnosparnis. Išlipusi Ajasės stotyje, pasuko prie taksi ir iškėlė ranką.

Ajasekavos upė kadaise buvo vadinama pačia nešvariausia visoje Japonijoje, bet pastaruoju metu vandens kokybė akivaizdžiai pagerėjusi. Net atidarius langą vėjas neatneša jokio nuotekų tvaiko. Kirtus upę ir apvažiavus Tokijo kalėjimą puslankiu, pasiekiamas įėjimas lankytojams. Tarsi sekdamas pastatus, aplinkui teka mažas upelis. Apylinkės atrodo vienišos, tačiau nejusti jokio niūrumo. Rikiuojasi privatūs namai ir daugiabučiai, priešais namus siūbuoja skalbiniai, parke šalia kalėjimo linksmai žaidžia tėvų atvesti vaikai. Priešais vartus tęsiasi žalia krantinė, kuri galėtų pasirodyti kokiam nors seriale apie mokyklą, už Arakavos upės žybčioja televizijos bokštas. Išlipusi iš taksi, Rika praėjo pro vartus, kur stovi sargybiniai, ir nuskubėjo atšlaite, vedančia kalėjimo pastato link. Kadangi čia kalinama daug teismo laukiančių žmonių, kuriems labai didelę įtaką daro visuomenė, tiek viduje, tiek lauke naudojamos naujausios technologijos, tad masyvios betoninės sienos atrodo rafinuotai apdailintos. Rika, pirmame aukšte atlikusi visas privalomas procedūras, rankose laikydama lapelį su numeriu, laukė savo eilės. Maždaug po trisdešimties minučių jis pasirodė skystųjų kristalų ekrane, ir tuo pat metu pasigirdo pranešimas. Atidavusi visus daiktus, išskyrus užrašų knygutę ir rašiklį, ji patikrinta metalo detektoriumi. Praėjusi ilgu koridoriumi, atsidūrė ryškiai apšviestoje salėje, kur liftai veža į skirtingas kalėjimo vietas. Atsidarius durims, atsistojo priešais kambarį, kurio numeris buvo nurodytas. Atidarius jo duris,

prieš akis atsivėrė mažas kambarėlis, kurį dalino akrilinė pertvara. Kitoje pusėje – viena kėdė. Rika netruko atsisėsti ant kėdės iš vamzdžių šioje pertvaros pusėje, ir jos kūnas net sustingo pagalvojus, kad dabar Kadžii ją stebi iš lauko pusės. Būtent čia galutinai nusprendžiama: susitikti su lankytoju ar ne. Niekada nepriprasi prie tos nenusakomos įtampos, kai dabar tave vertina kaltinamasis, kad ir kiek kartų tai tektų patirti.

– Atsiprašau, kad teko tiek laukti.

Toji moteris pasirodė kartu su prižiūrėtoju. Priešais laikydama putlias rankas, linktelėjo galva. Jos švelnus, aukštas balsas toks saldus, kad net skruostus sutraukia. Tokia elegantiška tarsi aristokratų duktė, pasirodanti pakilus bambukinei širmai, visiškai nederėjo prie šios niūrios ir slogios aplinkos.

– Malonu susipažinti. Aš – savaitraščio „Šiūmei“ žurnalistė Mačida Rika. Vos gavusi jūsų laišką, kaipmat atskubėjau. Labai dėkoju, kad šiandien skyrėte man laiko.

Moteris atsisėdo kitoje akrilinės pertvaros pusėje. Kalėjimo prižiūrėtojas atsistojo už jos.

– Aš – Kadžii Manako. Malonu susipažinti.

„Ne tokia ir stora...“ Rika kiek įmanydama bandė neatrodyti nemandagi, atidžiai apžiūrinėjo pašnekovę. Nors greičiausiai beveik neišeina iš savo vienutės, tačiau tris kartus per dieną nustatytu laiku valgo subalansuotą maistą, pakankamai juda, todėl atrodo daug liesesnė nei arešto metu. Ją gal ir būtų galima pavadinti storoka, tačiau dėl smulkaus sudėjimo tai nelabai krinta į akis. Galbūt tik šiek tiek stambesnė nei vidutinė japonė. Apskritai atrodė labai moteriška, tik susijungiantys tamsūs antakiai ir nė kiek ne mažiau juodi dideli apvalūs vyzdžiai darė įspūdį, kad ji labai užsispyrusi. Dėvėjo ilgą sijoną iš minkštos medžiagos ir krūtinę aptempiantį lašių spalvos megztinį. Ant jo krintantys plaukai sveikai blizgėjo, jų galiukai šiek tiek garbanojosi. Greičiausiai čia negalima naudoti makiažo, bet jos balta oda be menkiausios dėmelės, rodės, švytėjo iš vidaus, o mažos lūpos – tamsiai rožinės spalvos. Ji veikiausiai daug jaunatviškesnė ir gyvybingesnė už Riką, kurios plaukai surišti į kuodelį, o nuvargusią odą gaivina vien pasitepdama BB kremu. Visgi ji atrodė vyresnė nei trisdešimt penkerių, kitais žodžiais tariant, elegantiška lyg aukštuomenės dama. Tikriausiai taip turėjo pasijusti princas, kai galiausiai susitiko su bokšte įkalinta Auksaplauke. Gal nevisavertiškumo jausmas, kad po tiek bandymų su ja galiausiai susitikta, o gal padėka, kad iš daugybės žurnalistų pasirinko būtent ją, Riką vertė teigiamai žiūrėti į kalinę. „Privalai likti nešališka“, – bandė save žūtbūt įtikinti. Tačiau kalinė pirmoji pravėrė burną. Prisirpusias vynuoges primenančios apvalios akys plačiai atsimerkė,

tarsi norėtų suryti Riką.

– Visiškai nesiruošiu kalbėtis apie bylą. Taip pataria advokatas ir visi, mane palaikantys. Bet jūs juk norite pasikalbėti apie valgius, ar ne? Tad pamaniau, kad galima susitikti be jokių įsipareigojimų. Nes tokių žmonių aplinkui nėra. Dabar aš tiesiog be galo trokštu šnekėtis apie įvairiausius skanėstus. Tad, jei galite ir norite pasikalbėti apie tai, neprieštarausiu, jei ir toliau mane lankysite.

Priblokšta tokios teatrališkos kalbėsenos, Rika akimirką sutriko. Suprato, kad gerokai užtruks, kol sugebės išpešti ką nors naudinga, tačiau tikrai nereikėjo vaidinti Reiko, kai tiek nedaug žino apie maisto gaminimą. Juk negali kalbėtis ir apie ką tik valgytus nigirius, pirkтус kombinyje.

– Gal iš pradžių galėtumėte papasakoti, kas šiuo metu yra jūsų šaldytuve?

Išgirdus klausimą Rikai palengvėjo. Vizito laikas gali gerokai skirtis, priklausomai nuo lankytojų skaičiaus, kartais leidžiama pasimatyti tik dešimt minučių, bet kartais gali užtrukti netgi trisdešimt. Bet koku atveju, jo negalėjo švaistyti nereikšmingiems pašnekesiams. Tuo pat metu pagalvojo, kad pokalbis pakrypo ne visai tinkama linkme.

– Hm, ten yra daržovių sulčių, energinių gėrimų ir margarino. Tikrai nesu tokia kruopšti kulinarė kaip jūs, Kadžii san... Kitaip tariant, namų ruošos darbai ne visai man. Kasdien tik darbas, darbas, darbas. Skaitydama jūsų tinklaraštį, be galo stebėjausi. Gyvenate taip rūpestingai atlikdama kasdienius darbus...

Nors ir pačiai atrodė, kad per daug akivaizdžiai meilika, tačiau sustoti Rika negalėjo. Juto, kad visą tą laiką, kol bus su šia moterimi, turi elgtis lyg klounė, galbūt netgi ką nors paaukoti. Stori vokai staigiai pakilo viršun.

– Atsiprašau, ką tik minėjote margariną?

– Taip, daug mažiau kalorijų nei svieste... A, juk sakoma, kad jame mažiau cholesterolio ir jis sveikesnis, ar ne? Be to, pastaruoju metu niekur neįmanoma gauti sviesto.

– Didžiausia bėda ta, kad, gerai nežinodama sviesto skonio, nusprendžiate, jog jis nėra tinkamas produktas. Būtent margarinas daug kenksmingesnis sveikatai. Tik imitacija... Tik transriebalų rūgščių gumulas. Suprantate? O, iš kitos pusės, pieno produktai...

Kadžii Manako balsas ėmė vos pastebimai drebėti, ir ji murmeldama atskaitė visą paskaitą, koks nuodas yra margarinas. Taip, taip, visiškai tokiu pat tonu kaip ir savo tinklaraštyje. Netgi kalbėdama apie mitybą ir išsilavinimą lyg tikra ledi negalėjo nuslėpti savo būdo į kitus žiūrėti iš aukšto ir niekinti dėl visiškai nereikšmingų dalykų. It kremas švelnūs žodžiai liejosi kažkaip tūžmingai. Visai netikėtai ji nutilo. Tą akimirką,

kai Rika pajudino perdžiūvusį liežuvį, norėdama bent ką nors pasakyti, Kadžii vėl prabilo:

– Iš savo velionio tėčio išmokau, kad moteris turi elgtis kilniadvasiškai su visais. Tik dviejų dalykų jokiais būdais negaliu pakęsti. Tai – feministės ir margarinas.

Rika nejaukiai šypsodamasi sumurmėjo:

– Atleiskite už tai.

– Pasigaminkite ryžių su sviestu ir sojų padažu.

Nesuprasdama, ką ji nori tuo pasakyti, Rika tik tyliai numykė:

– Hm.

– Ką tik išvirti ryžiai valgomi su sviestu ir sojų padažu. Net ir jūs tiek sugebėsite, nors sakėte, kad negaminatė. Tai – geriausias būdas pajusti sviesto nuostabumą. – Ji kalbėjo taip didingai, kad buvo nebeįmanoma šaipytis. – Naudokite sūdytą „Échiré“ sviestą. Marunoučyje jie turi savo firminę parduotuvę, prieš pirkdama gerai apžiūrėkite. Dabar, kai trūksta sviesto, labai puiki proga išbandyti aukščiausios rūšies importinį. Kai valgau skanų sviestą, jaučiuosi, lyg smukčiau žemyn.

– Smuktumėt?

– Taip. Ne kyla viršun, o smunku. Tarsi leisčiausi liftu. Pradedant liežuvio galiuku, visas kūnas ima grimzti kažkur gilyn.

Rika pabandė prisiminti gravitacijos pojūtį, apėmusį lifte, kuriuo ką tik važiavo. Visiškai pamiršusi užsirašinėti, lyg apsvaigusi klausėsi beveik hipnotizuojančių žodžių. Apstulbo, kai Kadžii akys ir lūpos ėmė drėkti. Tas egzaltuotas žvilgsnis nukrypo kažkur į tolį, už šio kambario sienų.

– Naudokite ką tik ištrauktą iš šaldytuvo, dar šaltą sviestą. Tikrai skanų sviestą reikia valgyti šaltą, kietą, kad pajustum jo tekstūrą ir aromatą. Ant karštų ryžių jis kaipmat sutirpsta, todėl būtinai įsidėkite į burną tol, kol jis dar neišsilydė. Šaltas sviestas ir šilti ryžiai. Pirmiausia pasimėgaukite tuo skirtumu. Tuomet jūsų burnoje tie du dalykai susilieja, sumyšta ir virsta aukso spalvos šaltinėliu. Net ir nematydama suprasite, kad spalva – aukso, toks jau tas skonis. Ištirpusiame svieste aiškiai pajusite kiekvieną ryžių grūdėlį, ir galiausiai tas aromatas, tarytum sviestas būtų kepintas, iš gerklės staiga pakyla nosin. Tiršto pieno saldumas apgaubia liežuvį...

Burnoje ėmė kauptis seilės. Jei pabandytų nuryti, tikrai pasigirstų gurkt. To norėjosi išvengti. Kadžii staiga atsisėdo tiesiai ir ant krūtinės susidėjo putlius pirštus.

– Jeigu ateis tas laikas, kai dar kartą su jumis kalbėsiuosi, tikriausiai tai bus tada, kai nuspręsite daugiau jokiais būdais niekada nebevalgyti margarino. Noriu bendrauti tik su tais žmonėmis, kurie supranta tikrus dalykus. O tas valgis buvo ne jautienos

troškinys. Tai – prancūziškas patiekalas *bœuf bourguignon*²⁴. Keletą kartų esu pataisiusi teismo salėje. Net šleikštulys apėmė pamačius, kaip nieko nesuprantate apie kulinariją. Šiandien jau labai pavargau. Atleiskite, galbūt jau galėtume baigti?

Rika paskubomis užsirašė pirmą kartą girdimo patiekalo pavadinimą. Apie vizito pabaigą paprastai praneša kalėjimo prižiūrėtojai, tačiau Kadžii pati nusprendė, jog jau laikas. Kad ir kaip būtų gėda, tačiau nuo pradžios iki pat pabaigos teko taikytis prie jos tempo. Ji elgėsi visiškai taip pat, kaip ir teismo salėje, nė kiek nesiskyrė. Rika lyg apdėjusi akimis palydėjo sunkiai tapenančią stambią nugarą ir spindinčius plaukų galiukus.

Liftu važiuodama į pirmą aukštą, prisiminė, kaip ji apibūdino sviestą. Toks jausmas, lyg smuktum žemyn, – Rika gerai nesuprato, ką tai reiškia. Perėjusi tą patį ilgą koridorių kaip ir ateidama, kalėjimą paliko už nugaros. Grįžti pasirinko artimiausią Kosugės stotį. Lyg ką tik paplaukiojus baseine, kūnas sunkus, galva visiškai nedarbo. Norėjosi tiesiog griūti vietoje ir užmigti, tačiau Rika bandė iš visų jėgų suimti save į rankas. Netikėtai pastebėjo paaukotas gėles po apsauginiais turėklais. Greičiausiai koks nelaimėlis čia baigė savo gyvenimą tik išėjęs iš kalėjimo, kai buvo išsklaidyti visi įtarimai. O galbūt kokiam eiliniam žmogui čia nutiko koks nelaimingas atsitikimas? Niekaip negalėdama išmesti iš galvos tų į vynuoges panašių akių ir saldaus balso, Rika tarsi nesava sėdo į traukinį.

Prieš grįždama į kompaniją, elektros prekių parduotuvėje nusipirko patį mažiausią ryžių virtuvą ir kilogramą ryžių. Po pasitarimo turėjo važiuoti į Kasumigasekį rinkti medžiagos, todėl užsuko į Marunoučį. Iš lauko įvairiausių niekučių ir bižuterijos krautuves primenančioje firminėje „Échiré“ parduotuvėje įsigijo vos šimto gramų sviesto gabaliuką už beveik tūkstantį jenų. Dar niekada nebuvo tiek daug mokėjusi už maisto produktus. Ir etiketė, ir mėlynas popierinis maišelis atrodė be galo mielai ir romantiškai – taip nebūdinga maisto prekėms. Rika gailėjosi nepagalvojusi, kad tokią dovaną reikėjo nunešti Reiko. Kad sviestas neištežtų, į maišelį įdedamas ledo paketas, o grįžusi į kompaniją, jį perdėjo į šaldytuvą virtuvėlėje. Jautėsi taip, lyg rinktų ginklus ir kitus reikmenis kariui.

Tą vakarą Rika viską parsinešė į savo daugiabutį lidabašyje, kuris stovi apie penkiolika minučių pėsčiomis nuo kompanijos. Jau labai seniai buvo taip anksti baigusi darbą. Nuo rytojaus visą savaitgalį bus tokia užimta, kad neturės nė sekundėlės atsikvėpti, todėl reikėjo veikti tuojau pat.

Be jokios abejonės, padarė didelę klaidą, kad nepasiruošė kalbėtis apie tai, kas domina Kadžii. Tačiau ir šioji nepasakė, kad daugiau niekada nebesusitiks. Taigi, jei leisis į kompromisą, vis dar yra vilties, kad pavyks ją prakalbinti. Stovėdama priešais kriauklę, kuri atrodė kaip nauja, nors čia pragyventa beveik dešimt metų, Rika įtempusi riešus plovė vieną [go²⁵](#) ryžių.

Ji pastatė ką tik iš dėžės išimtą ryžių virtuvą ir po ilgo laiko apžvelgė visą kambarį. Butą už aštuoniasdešimt penkis tūkstančius jenų per mėnesį išsirinko vien todėl, kad jis netoli kompanijos, tačiau jame beveik niekada nebūdavo. Jis jai nelabai patiko, tačiau priežasčių persikraustyti irgi nebuvo. Naudojo vis dar tas pačias šviesiai melsvai pilkas užuolaidas ir užvalkalus, kuriuos pirmaisiais darbo metais išrinko Reiko. Kai iš virtuvo ėmė kilti salsvas aromatas, pajuto norą ką nors daryti. Kol po nežinia kiek laiko valė dulkes, siurbliavo, įjungė skalbyklę, ryžiai išvirė.

Atidarius dangtį, po kylančiais garais žvilgėjo išvirti ryžiai. Pati nė nepajuto, kaip žvilgsnį prikaustė ką tik išvirtų baltų ryžių spindesys. Kadangi neturėjo dubenėlių, mentele, kurią gavo kartu su virtuvu, ryžius iškrovė į *café au lait* [26](#) puodelį. Kaip ir buvo liepusi Kadžii, iš šaldytuvo išėmė dar šaltą sviestą, nulupo pakuotės popierių ir akimirka užsižiūrėjo į aksomiškai gintarinę jo spalvą. Dabar jos laukia visiškai nežinoma teritorija. Ji buvo girdėjusi apie ryžius su sviestu, kurie patiekiami kartu su mėsainiu, bet apie ryžius su sviestu ir sojų padažu išgirdo pirmą kartą. Savaime suprantama, niekada nebuvo ir valgiusi ką tik išvirtų ryžių su aukščiausios rūšies sviestu.

Gabaliuką sviesto uždėjo ant ryžių. Užpylė tik šlakelį sojų padažo iš paketėlio, kurį gavo kartu su bentu kombinyje, – nesąmoningai jų buvo prisirinkusi daugybę. Kaip ir buvo nurodyta, įsidėjo viską į burną, kol sviestas nespėjo ištirpti.

Iš Rikos gerklės gilumos pūstelėjo kažkoks neįtikėtinas vėjelis. Pirmiausia šaltas sviestas staiga atvėsino gomurį. Labai aiškiai juto kontrastą tarp jo ir ką tik išvirtų šiltų ryžių. Šaltas sviestas prisiglaudė prie dantų. Be galo švelnus, tai jautė netgi pačiomis dantų šaknimis. Visiškai netrukus, kaip ir buvo pasakota, ištirpęs sviestas ėmė tekėti tarp ryžių grūdelių. Neįtikėtinais sodri, švelniai aromatinga stipri banga, suspindėjusi auksu, plovė ryžių grūdelius ir nubloškė Rikos kūną į kitą pusę.

Be jokios abejonės, smuko žemyn, apėmė būtent toks jausmas. Rika nemirksėdama žiūrėjo į ryžius su sviestu ir sojų padažu, kuriuos buvo ką tik pradėjusi valgyti. Giliai atsiduso, pajutusi tiršto pieno aromatą.

Reiko gaminti valgiai buvo tokie skanūs, kad iki šiol gali prisiminti kiekvieną, nors ir menkiausią, detalę. Tas aromatas ir skonis, kurie, rodos, apglėbia išsekusį kūną. Sezoninės daržovės, be jokios abejonės, suteikė jėgų kitai dienai. Tačiau šis skonis

daug stipresnis ir akiplėšiškesnis: užvaldo jau patį liežuvio galiuką ir visa jėga nusineša į visai nežinomą vietą.

Atsipeikėjusi suprato, kad visiškai nepastebimai vienas go ryžių atsidūrė skrandyje. Bet dar nesijautė pasisotinusi. Rodėsi, kad su kiekvienu ryžių su sviestu kąsniu skonio svogūnėliai pražysdavo vis naujais gebėjimais ir prašė vis daugiau ir daugiau.

Kadžii Manako taip mėgstamas sviestas. Už pinigus, išviliotus iš vyrų, įsigyto gurmaniško maisto simbolis. Ryškiai auksinės spalvos skonis, visiškai toks pat kaip ir „Pasakojime apie mažąjį juodą Sambo“, kuriame juo tampa tigras.

Rika atsistojo.

Netgi Reiko buvo liepusi valgyti daugiau; Rika per daug sulysusi. Niekas negalėtų jos kaltinti, jei kartais save palepintų. Be to, taip irgi renkama medžiaga straipsniui. Nieko nepadarysi, jei tenka pašnekovą palenkti savo pusėn netgi šitaip.

Padėjusi vis dar karštą puodą į kriauklę, Rika smarkiai paleido vandenį. Šis šniokšdamas atvėsino puodą. Išvirti dar vieną go, ne, du go ryžių. Gal šiek tiek per daug. Bet bus galima užšaldyti. Nė nepastebėjo, kad laikrodys jau seniausiais rodė po vidurnakčio.

[1](#) Vertime pasirinkta palikti originalią japonų kalbos vartoseną – pirmiau rašoma pavardė, tada vardas (čia ir toliau – *vert. past.*).

[2](#) Privačios korepetitorių mokyklos Japonijoje, skirtos ruošti mokyklų ir stojamiesiems egzaminams.

[3](#) Japonijoje populiari pokalbių programėlė išmaniesiems telefonams.

[4](#) Žemės matavimo vienetas, apie 3,3 kv. m.

[5](#) Sultinys iš jūrų dumblių, japonų virtuvėje naudojamas gaminant kitus patiekalus.

[6](#) Pagarbus japoniškas kreipinys į kitą asmenį.

[7](#) Japoniškas baras, kuriame dažniausiai parduodami alkoholiniai gėrimai ir paprasti užkandžiai.

[8](#) Pjemonto ir Provanso patiekalas – žalios ar troškintos daržovės su padažu, valgomos panašiai kaip fondiu.

[9](#) Sojų pupelių masė, dažnai vartojama Rytų Azijos virtuvėse.

[10](#) Prabangus tradicinis japoniškas restoranas.

- [11](#) Paprastai specialių barų ar klubų darbuotoja, kuri geria, kalbasi ir kitaip užima lankytojus vyrus.
- [12](#) Rinkinys vienam žmogui, dažniausiai pietums. Paruošiamas ar parduodamas dėžutėje su pertvaromis skirtingiems užkandžiams ir ryžiams.
- [13](#) Nedidelė maisto ir būtiniausių prekių parduotuvė, dažniausiai veikianti ištisą parą.
- [14](#) Ryžiai, užpilti žaliaja arbata.
- [15](#) Rytinio citrinmedžio vaisiaus japoniškas pavadinimas.
- [16](#) Pagarbus kreipinys į kitą asmenį.
- [17](#) Kiniško patiekalo šaomai japoniška versija – garuose virti koldūnai su mėsa.
- [18](#) Familiarus japoniškas kreipinys, dažniausiai vartojamas kreipiantis į merginas ar vaikus.
- [19](#) Saldus gėrimas iš fermentuotų ryžių.
- [20](#) Šokoladinis biskvito vyniotinis.
- [21](#) Ryžiai su grybais, daržovėmis, mėsa ar žuvimi, pagardinti sultiniu iš jūrų dumblių ir sojų padažu.
- [22](#) Vyresnis (-ė) kolega (-ė) mokymo įstaigoje ar darbovietėje.
- [23](#) Japonijos didmiesčių stambiausias administracinio suskirstymo vienetas.
- [24](#) Jautienos troškiny su raudonuoju vynu.
- [25](#) Tradicinis tūrio matavimo vienetas, apie 180 ml.
- [26](#) Kava su pienu (*pranc.*).